

Η περιγραφή των περιπετειών της Ίμβρου και της Τενέδου (Γιώργος Ξεινός, Γιατρός - Λογοτέχνης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το κείμενο της ομιλίας μου κατά την παρουσίαση του βιβλίου IMBROS-TENEΔΟΣ του Νίκου Σηφουνάκη στις 22 Ιουν. 2017

Νίκος Σηφουνάκης

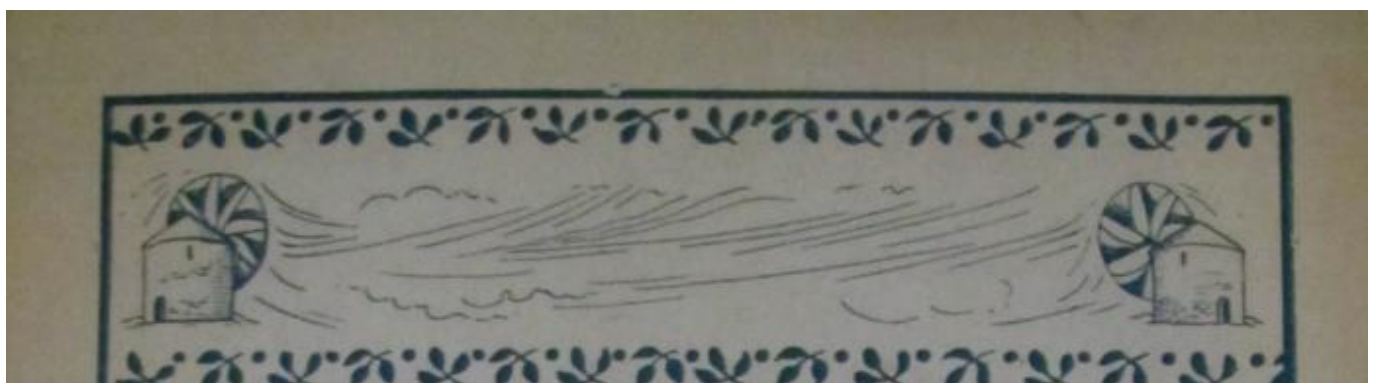
IMBROS - TENEΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ

ΣΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Λιβάνης 2017*

Το βιβλίο Ίμβρος - Τένεδος του Νίκου Σηφουνάκη, με υπότιτλο «Από τη συνθήκη της Λωζάννης στη δραματική συρρίκνωση του Ελληνισμού» πέρα από την ιστορική του διάσταση, αποτελεί μια πολιτική πράξη. Πράξη η οποία αναζητά τους λόγους, το αποτέλεσμα και τις ευθύνες των πολιτικών, οι οποίες οδήγησαν από την υπογραφή μιας Συνθήκης στην συρρίκνωση έως την εξαφάνιση των ελληνικών πληθυσμών, που παρέμειναν μέσα στα όρια της μετά τη Συνθήκη δημιουργηθείσας Τουρκίας.

Στην πρώτη του έκδοση το 1996, όπως και στην παρούσα, ο συγγραφέας μέσα από την αναφορά συγκεκριμένων γεγονότων και καταστάσεων, βασιζομένων σε μαρτυρίες αρχειακού υλικού και πρωτίστως σ' εκείνου του τελευταίου επάρχου - Διοικητικού Γραμματέα - Ιωάννη Παπουτσιδάκι, προσεγγίζει και ερμηνεύει τις αιτίες τις αθέτησης των συμβατικών υποχρεώσεων της Τουρκίας και τις αμέλειες των δυνάμεων οι οποίες υπέγραψαν ως νικήτριες. Στάσεις δηλαδή που μέσα σε μισό αιώνα μεταμόρφωσαν κυριολεκτικά τα νησιά Ίμβρο και Τένεδο και μετέβαλαν απελπιστικά τη δημογραφική σύνθεση της Βασιλεύουσας.

Η έρευνα αυτή του Νίκου Σηφουνάκη, που παρουσιάστηκε πριν είκοσι χρόνια αποτέλεσε βασικό εργαλείο κατανόησης της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας, απέναντι στις πολιτικές επιλογές της γείτονος χώρας, η οποία συμμετέχει στον ίδιο, δυτικό, αμυντικό σχηματισμό με την Ελλάδα.

Ο συγγραφέας βλέποντας, ότι μετά τη μεσολάβηση της εικοσαετίας από την πρώτη έκδοση, εικοσαετία κατά τη οποία κατακερματίστηκε το Κεμαλικό κατεστημένο που πρωτοστάτησε στα όσα συνέβησαν από την Λωζάννη και μετά, και παρά τις διάφορες κριτικές πολλών τούρκων ιστορικών και γενικά πνευματικών ανθρώπων για τη συμπεριφορά απέναντι στις μειονότητες, η ρητορική της τουρκικής ηγεσίας, η οποία και βρίσκει απήχηση σε μια μεγάλη μερίδα τούρκων πολιτών, παραμένει ίδια. Έτσι αποφάσισε με την επανέκδοση να ξαναθέσει το ζήτημα προς συζήτηση· μια συζήτηση απαραίτητη, στην οποία οφείλουμε όλοι να συμμετάσχουμε με σοβαρότητα και ευθύνη, χωρίς κραυγές και άγονους υπερθεματισμούς, αλλά με φρόνηση και σύνεση. Ένα διάλογο στον οποίο ο καθένας οφείλει να προσέλθει με την επίγνωση της ιδιότητάς του και την αναγνώριση της ιδιότητας και του ρόλου του άλλου. Ένα τραπέζι όπου θα καταθέσει το απόθεμα του αποστάγματος της διατριβής του, χωρίς υπερβολές και χωρίς υποτιμήσεις.

* * *

Με τη συναίσθηση λοιπόν αυτή προσήλθα στο σημερινό κάλεσμα, προκειμένου να σημειώσω ένα δυο σημεία όπως το παραπάνω, τα οποία κέντρισαν το ενδιαφέρον μου.

Δεν είμαι πολιτικός για να μπορώ να μιλήσω για θέματα εφαρμοσμένης πολιτικής ή πρακτικές άσκησης της πολιτικής. Είμαι Ίμβριος, αλλά θα αποφύγω να μιλήσω ως παθών από τους τρόπους χειρισμού του ιμβριακού και τενεδιακού προβλήματος. Θα περιορισθώ στην ευαισθησία του λογοτέχνη και του ιστορικού.

Διαβάζοντας λοιπόν ξανά το βιβλίο, με απασχόλησε ιδιαίτερα η συμπεριφορά του τελευταίου Διοικητικού Γραμματέα στην Ίμβρο Ιωάννη Παπουτσιδάκι. Και ξεκινώ από την τέταρτη παράγραφο του «Βιογραφικού» του στη σελίδα 35 όπου

σημειώνεται ότι, «...η πράξη του Παπουτσιδάκι να παραδώσει το νησί σε Τούρκο διοικητή και όχι σε εκπρόσωπο της προβλεπόμενης από τη Συνθήκη Αυτοδιοίκησης, αποτελεί, για αρκετούς, την πρώτη παραβίαση της Συνθήκης της Λωζάννης».

[Συνεχίζεται]